

TRACY REES

VAN DE AUTEUR VAN *HET BRIEVENSPOOR*

HARTENSTRIJD

XANDER

ROMAN

1

In de zomer van 1925 leek er op ieders lippen slechts één vraag te liggen: met wie zou Blue Camberwell in het huwelijksbootje stappen?

‘Iedereen brandt van nieuwsgierigheid!’ verkondigde Juno Forrester met veel bombarie in de *Richmond Gazette*.

Blue liet de krant op een bijzettafeltje vallen en leunde met haar hoofd tegen het raam. Op het gazon waren mensen druk in de weer met de voorbereidingen voor het feest ter ere van haar eenentwintigste verjaardag. Obers stalden champagneglazen zo helder als diamanten uit op lange tafels die waren gedekt met gladgestreken witte tafellakens. Bedienden die speciaal voor vanavond waren ingehuurd stonden op ladders om feestverlichting in de bomen op te hangen en ook het latwerk ermee te versieren. In het tuinhuisje zette Midge zorgvuldig een grammofoon klaar voor de pauzes die het jazzkwartet zou nemen. Blues vader was nergens te bekennen.

Hoewel ze nu al wist dat ze er alleen maar neerslachtig van zou worden, pakte ze de krant weer op en las verder.

Zou vanavond, wanneer haar eenentwintigste verjaardag wordt gevierd, dan eindelijk onze prangende vraag worden beantwoord? Vergeet niet, het blijft gissen! Toch is het een belangrijke gelegenheid en ik ken persoonlijk drie heren die smoorverliefd zijn op de jongedame in kwestie.

Drie heren? Verliefd op haar? Dat was nieuws voor Blue.

Of er nu een verloving wordt aangekondigd of niet, dit belooft het evenement van het jaar te worden. Op de gastenlijst staat een aantal van de meest vooraanstaande namen uit onze regio en ondergetekende is zo bevoorrecht dat ze een uitnodiging heeft ontvangen, die ik op dit moment in mijn hand houd (compleet met kleurrijk gelakte nagels, uiteraard). Beste lezers, ik beloof jullie morgen een volledig, waarheidsgetrouw verslag te brengen. Nu moet ik ervandoor, het is tijd om mijn goeie goed aan te trekken!

Zacht grommend liet ze de *Gazette* in de prullenmand vallen. Vergeefs waarschijnlijk, aangezien Midge hem er vast weer uit zou vissen om het artikel aan haar plakboek toe te voegen. Blue was het gewend dat haar leven in de meest extravagante bewoordingen werd beschreven. De beeldschone Blue, die in een kasteel woonde met haar knappe vader, haar deugdzame stiefmoeder en de elf in de tuin... Ze was bevoorrecht, dat wist ze best, maar voor niemand was het leven zo zwart-wit. Al die mensen die brandden van nieuwsgierigheid stond een fikse teleurstelling te wachten. Ze zouden vanavond niet te horen krijgen met wie Blue ging trouwen, om de eenvoudige reden dat ze het zelf nog niet wist. Zij was vooral bezig met haar droom om schrijfster te worden, niet met romantiek. Al was dat natuurlijk geen voer voor de roddelrubrieken.

Uren later viel de schemering in boven de uitgestrekte tuin van Ryan's Castle, dat in werkelijkheid helemaal geen kasteel was, maar een elegant rijtjeshuis in georgiaanse stijl op Richmond Hill. Het was zo genoemd door een van de vorige eigenaren, om redenen die inmiddels in de vergetelheid waren geraakt. De naam was echter blijven hangen, een naam die Blue altijd evenzeer eigenzinnig als mooi had gevonden. Haar fantasie werd geprikkeld door wie die Ryan geweest was en waarom hij zijn huis tot kasteel had gedoopt.

Haar dagelijkse uitdossing van een kuitlange rok, een blouse en veterschoenen had ze verruild voor de verplichte avondkledij. Ze droeg de kleur waar ze om bekendstond, schitterend blauw, zoals de vlinders

in Richmond Park. De japon was door Midge gemaakt. Hij bestond uit een zijden onderjurk met franjes aan de onderzijde van de rok en een lage taille, met daaroverheen een laagje chifon bezet met duizenden piepkleine blauwe kraaltjes. Het chifon was zo teer en de kraaltjes waren zo zwaar dat de jurk waarschijnlijk niet tegen dansen bestand was. Het was een japon voor één avond, met liefde gemaakt.

Blues oudere zus had de puntjes op de i gezet. Hoewel Merrigan inmiddels een getrouwde vrouw was met een eigen huis en een dochtertje (de achttien maanden oude Cicely, met haar engelachtige gezichtje en haar harde tetterstemmetje) was ze nog steeds de meest modebewuste van de twee zussen. Ze had Blues outfit afgemaakt met zilverkleurige muiltjes met lage hakjes en een zilverkleurige hoofdband die ze laag op haar voorhoofd droeg en waar vlak boven haar rechteroor een verfijnde schelpvormige versiering op zat.

‘Jij bent de schoonheid van ons tweeën,’ had Merrigan bestraffend gezegd toen Blue haar twijfels had geuit over de schelp. ‘Ik ben hooguit aantrekkelijk, maar jij bent degene bij wie al die opsmuk geen verspilde moeite is!’

Blue had een spottend lachje laten horen. Niemand zou Merrigan ‘hooguit aantrekkelijk’ noemen. Haar moderne boblijn paste perfect bij haar sluike notenbruine haar, ze had ondeugende donkere ogen waarmee ze vanaf honderd meter afstand een man zou kunnen schaken en ze kwam zelfverzekerd over, alsof ze altijd op het punt stond om iets stouts te doen. Vergeleken bij haar voelde Blue zich soms maar kleurloos en ouderwets. Ze was lang en dun, en de nieuwste mode hing om haar heen alsof ze niet meer was dan een oude kleerhanger (wat volgens Merrigan nou juist de bedoeling was.) Haar ogen waren bruin, net als die van haar zus, maar haar lange haar was blond en waaierde losjes golvend over haar voorhoofd. Nu was het opgestoken om een bobkapsel te imiteren, maar overdag droeg ze het tot grote afschuw van Merrigan vaak los. Ze had volle lippen en haar neus was een vrouwelijkere variant van het kromme exemplaar van haar vader. Een haakneus, noemde ze het vaak klaaglijk.

‘Een haakneus!’ riep Merrigan dan. ‘Dat is geen haakneus, schat. Het is een schattig dopneusje!’

Inmiddels kwamen de gasten aan en stond de hele familie Camberwell klaar om hen te verwelkomen. Blue had haar arm door die van Merrigan gehaakt. Merrigans man Lawrence Miller stond achter zijn vrouw, met zijn handen om de enkels van hun dochtertje, dat op zijn schouders zat en niet al te zachtzinnig met haar voetjes tegen zijn borst probeerde te trappen. Achter Blue stond haar vader en naast hem stond Midge.

Blue mompelde en glimlachte maar wat terwijl de gezichten aan haar voorbijtrokken. Het waren gezichten die ze al haar hele leven kende, mensen met wie ze was opgegroeid. Toen ze naar de schitterend uitgedoste, roezemoezende mensenmassa keek, kon ze een moment lang slechts verliezen en littekens zien. Dit waren mensen die de oorlog hadden doorstaan en die lijdensweg ieder op hun eigen manier min of meer te boven waren gekomen. Even voelde het alsof al het uiterlijk vertoon van het prachtige huis, de schitterende jurk en het gelukkige gezin van haar afviel en haar wonden bloot kwamen te liggen. Dat gevoel be kroop haar wel vaker, het zorgde ervoor dat ze niets als vanzelfsprekend beschouwde. Snel riep ze zichzelf tot de orde. Dit was niet het moment om zich zo te voelen, het moest een heuglijke avond worden. Die lieve Midge had zoals altijd kosten noch moeite gespaard om er een mooi feest van te maken. Blue zocht haar hand en gaf er een kneepje in. Midge kneep zachtjes terug.

Nadat de meeste gasten waren gearriveerd, maakte Blue een rondje. Ze nam zoenen, cadeaus en complimenten in ontvangst, reageerde met een geduldige glimlach op vragen over haar liefdesleven en pareerde op elegante wijze Juno Forresters verzoek om een ‘primeur uit eerste hand’. Hoewel Blue haar niet zo goed kende, mocht ze de praatgrage, vastberaden dertiger met haar voorliefde voor tulbanden wel. Desalniettemin vroeg ze zich af of de lezers van de *Gazette* tegenwoordig nog wel zo geïnteresseerd waren in de huwelijksvooruitzichten van vrouwen.

Niet dat Blue geen belangstelling voor de liefde had. Wie was er nou romantischer aangelegd dan een schrijfster? Een schrijfster in de dop, corrigeerde ze zichzelf. Juno had een keer tegen haar gezegd dat mensen die schrijver wilden worden de meest romantische mensen op aarde waren. Echte schrijvers hadden geen tijd voor romantiek, had ze daaraan toegevoegd, terwijl ze bedachtzaam een walm sigarettenrook had uitgeblazen. Zij hadden het te druk met het halen van hun deadlines. Daarom had Blue nooit situaties opgezocht die haar doel in de weg zouden kunnen staan, en ze was niet van plan om daar nu alsnog mee te beginnen.

‘Hallo, Blue. Jeetje, wat zie je er mooi uit!’

Toen Blue zich omdraaide, zag ze haar goede vriend Foster Foxton staan. Vrolijk omhelsde ze hem. De Foxtons en de Camberwells kenden elkaar al generaties lang. Het waren twee vooraanstaande families die ook nog eens bij elkaar om de hoek woonden. Fosters oudere zus Tabitha was Merrigans beste vriendin en was voordat Merrigan getrouwd was kind aan huis geweest in Ryan’s Castle. Foster was drie jaar jonger dan Blue.

‘Jij ziet er ook goed uit, Floss.’ Zo had ze hem als kind altijd genoemd. ‘Leuk feestje, vind je niet?’

Foster knikte en keek om zich heen. Hoewel hij inmiddels al zeventien was, was hij nog net zo verlegen als vroeger.

‘Hoe gaat het op school?’ vroeg Blue.

‘Ach, je weet wel,’ verzuchtte hij. ‘Ik kom er nou eenmaal niet onderuit om een degelijke opleiding te volgen.’

‘Jeetje, dat klinkt niet zo best. Gaat alles wel goed?’

Na een korte aarzeling glimlachte hij onzeker. ‘Ja, prima.’

‘Hoe gaat het met je muziek?’ vroeg ze verder. Volgens Tabitha was hij erg getalenteerd, maar hij had nog nooit voor Blue gespeeld. ‘O, Floss, zou je vanavond misschien iets voor ons willen spelen? Dat zou echt geweldig zijn.’

Verschrikt keek hij haar aan. ‘O nee, dat kan ik echt niet. Zet dat maar uit je hoofd.’

‘Alsjeblíeft, Flossy?’

‘Het spijt me, Blue.’ Hij keek haar gekweld aan. ‘Voor jou zou ik zoiets heel graag doen. Je bent zo... Maar ik kan het gewoon niet. Niet met al die mensen erbij.’

Door de angstige blik in zijn ogen kreeg ze medelijden met hem. ‘Laat maar, dan gaan we gewoon plezier maken.’

De avond ging in een roes voorbij. Blue danste tot haar voeten pijn deden, waaronder een paar keer met Dorian Fields, de knapste man in Richmond. Ze lachte onbedaarlijk, omhelsde iedereen en glimlachte om de opmerkingen die ze opving wanneer niemand wist dat ze meeluisterde.

‘Wie is Vadertje Tijd daar?’ fluisterde een jonge vrouw die Blue niet herkende.

Toen Blue haar blik volgde, verbaasde het haar niet dat de vrouw op haar vader doelde. Kenneth Camberwell, oorlogsheld met meerdere militaire onderscheidingen, afgestudeerd aan Cambridge, toegewijd vader, was een bijzondere verschijning. Op de een of andere manier hadden de oorlog en het daaropvolgende tragische verlies van zijn eerste echtgenote zijn levenslust er niet minder op gemaakt. Hij was het soort man bij wie andere mensen graag in de buurt wilden zijn, omdat hij meer uit het leven leek te halen dan alle anderen. Zwier, charisma en joie de vivre, het waren allemaal termen die Juno regelmatig over hem bezigde in de roddelrubriek. Zo nu en dan verviel ze zelfs in taalgebruik als ‘de perfectie zelve’ of ‘om van te kwijlen’.

Blue was dol op haar vader, maar naarmate de avond vorderde en hij steeds meer dronk, begon ze wanhopige blikken uit te wisselen met Merrigan en Midge. Ja, het was de eenentwintigste verjaardag van zijn geliefde dochter. Ja, hij was de gastheer van een heerlijke soiree, de koning van dit kasteel. En nee, er schulde geen greintje kwaad in hem. Zijn uitgesproken, jongensachtige charme werd echter alsmaar roekelozer. Net als een plotselinge rukwind op zee kon Kenneth Camberwell soms verwoestende gevolgen hebben. Dat was Blue wel gewend, maar zelfs zij had niet kunnen voorzien wat hij vanavond in petto had.

‘Dames, heren, en iedereen die nog niet zeker weet in welke categorie hij valt!’ verkondigde hij tot hilariteit van de aanwezigen. Daarna rinkelde hij met een van Midge’ kristallen belletjes om de mensen naar binnen te lokken. De bel ging stuk en er kwam meteen een bediende met stoffer en blik aangesneld. Midge deed even haar ogen dicht, terwijl Kenneth op de vijfde trede van de trap sprong. ‘Mag ik even uw aandacht, alstublieft? Zoals jullie allemaal weten vieren we vanavond dat mijn beste, mooiste dochter jarig is!’

Blue slaakte een zucht. Hoe meer gincocktails haar vader achterverloeg, hoe tactlozer hij werd. Naast haar hoorde ze Merrigan verontwaardigd snuiven. Dit zou hij morgen zeker te horen krijgen.

‘Ze is vandaag eenentwintig geworden, en niemand is zo beeldig als zij!’ riep Kenneth stralend vanaf zijn verhoging. ‘Lieveling, kom je er even bij?’

Blue baande zich een weg door de menigte. Natuurlijk wilde hij een toespraak houden, natuurlijk moest het glas worden geheven. Ze hoopte alleen dat het niet al te tenenkrommend zou worden. Grijnzend maakte ze een kleine reverentie en probeerde ze zich op de goede sfeer in het vertrek te concentreren. Midge ging onderaan de trap staan en haar aanwezigheid stelde Blue een beetje gerust.

‘Eenentwintig jaar geleden,’ vervolgde Kenneth, ‘schonk mijn vrouw, dat wil zeggen mijn eerste vrouw, Audra, me een kronkelend, krijsend bundeltje vreugde...’

Als hij zijn verhaal helemaal bij haar geboorte begon, had ze nog wel even de tijd om weg te dromen. Ze liet haar blik langs de aanwezigen dwalen. Juno stond druk mee te schrijven bij de kwartjesplant. Avis, de enige bediende die ze nog in vaste dienst hadden, zag er stralend uit in haar beste jurk. Foster staarde Blue aan met een en al aanbidding op zijn jonge, met sproeten bezaaide gezicht en zelfs vanaf deze afstand was zijn adamsappel goed te zien. Zijn zus Tabitha stond naast een knappe vreemdeling en als Blue zich niet vergiste, liet ze haar hand onder de slippers van zijn jasje glijden, in de richting van zijn achterwerk. Snel wendde Blue haar gezicht af. Ze ving de blik op van Dorian,

die naar haar knipoogde. En daar had je die schat van een Elf, die al zo lang bevriend was met de familie dat je bijna zou vergeten dat ze geen bloedverwanten van elkaar waren. Hij straalde bijna net zo veel vaderlijke trots uit als Kenneth.

Op dat moment zei haar vader iets waardoor haar aandacht werd getrokken. ‘Hier in Ryan’s Castle zijn we ons bewust van de geruchten over met wie Blue zal gaan trouwen. Dat vragen wij ons ook af!’ Hij knikte en liet een stilte vallen om van het gelach te genieten.

Blue fronste haar wenkbrauwen. Dit was niet haar idee van een felicitatiespeech.

‘Het grote nieuws is...’

Iedereen wachtte met ingehouden adem af.

‘... dat er geen groot nieuws te melden is!’ vervolgde hij op vertrouwelijke toon. ‘Momenteel gaat er niemand aan kop in de strijd om de hand van mijn lieve dochter.’

Er stegen teleurgestelde geluiden op en Juno’s pen bleef vruchteloos boven het papier zweven.

‘Maar,’ ging hij verder, ‘ik heb een plan bedacht! Er gaat niets boven de huwelijkse staat en ik wil Blue laten kennismaken met het geluk dat ik heb gekend, het geluk dat ik met haar geliefde moeder deelde.’

Geschokt porde Blue hem in zijn ribben.

‘Wat?’ vroeg hij. ‘O ja, én het geluk dat ik nu met mijn huidige vrouw deel, uiteraard.’

Blue wierp een blik op Midge, die haar gezicht strak in de plooi hield.

‘Ja, ja, wat een geluk dat ik dit nog mag meemaken,’ vervolgde Kenneth, zich duidelijk van geen kwaad bewust.

Blue stootte hem nog een keer aan.

‘Nou en of, nou en of. Goed, vandaag zat ik eens tussen Blues oude spulletjes te neuzen, sentimenteel als ik ben, en ik stuitte op een kinderboek. Ze was vroeger dol op sprookjes, net als de meeste kinderen, stel ik me zo voor. Al had Merrigan altijd meer belangstelling voor boeken over stoomtreinen.’ Hij grinnikte. ‘Dit was het lievelingsboek van Blue, een verhaal over een oude koning die de hand van zijn doch-

ter belooft aan de eerste de beste jongeman in het koninkrijk die de draak weet te verslaan. Welnu, in Richmond zijn er natuurlijk geen draken, alleen een paar ganzen en koeien in het weiland daar verderop. Toch zette het me aan het denken. Welke proeve van bekwaamheid zou ik kunnen verzinnen? Welke eis zou ik kunnen stellen aan aanbidders die het hart van mijn dochter willen veroveren?’

‘Papa!’ riep Blue uit. Dit ging toch niet écht de kant op die ze vermoedde?

Juno stond weer verwoed te schrijven, met een koortsachtige blik in haar ogen. Foster slikte moeizaam, ze zag zijn adamsappel vanaf hier op en neer gaan. Ze vreesde dat hij een beetje verliefd op haar was. Wat gênant, ze beschouwde Floss als een broertje.

‘Hoop, zo zei Aristoteles, is de droom van iemand die wakker is,’ vervolgde Kenneth op dramatische toon. ‘Op welke eigenschappen van mijn toekomstige schoonzoon hoop ik als liefhebbende vader? Tja, dat is niet zo moeilijk. Eerzaamheid, vriendelijkheid, kracht, enzovoort. Daar zullen alle vaders wel hetzelfde over denken. Uiteindelijk moet mijn dochter echter de keuze maken, zij moet iemand vinden met wie ze de rest van haar leven gelukkig kan zijn. En zoals jullie allemaal weten is Blue schrijfster.’

Weer stootte ze hem aan. Ze wilde niet dat haar persoonlijke ambities in het openbaar werden besproken.

Haar vader bleek niet te stuiten. ‘Schrijvers zijn een slag apart. Aan de ene kant gaan ze volledig op in de wereld om zich heen, aan de andere kant kunnen ze erg in zichzelf gekeerd zijn. Gevoelig, veranderlijk, en eerlijk gezegd het grootste gedeelte van de tijd verwarrend. Een man die indruk op zo’n vrouw wenst te maken moet niet alleen haar hart veroveren, maar ook haar fantasie weten te prikkelen. Daarom stel ik voor dat iedereen die haar het hof wil maken haar een brief schrijft.’

‘Papa! Hou nou toch op, alsjeblieft!’

‘Kenneth, schat...’ Midge liep naar hem toe en legde haar hand op zijn arm.

‘Een anonieme brief,’ ging Kenneth onverstoorbaar verder, ‘die ze

onbevooroordeeld kan lezen. Haar keuze zal slechts gebaseerd zijn op de band die de mannen door middel van hun woorden weten te smeden, niet op de dingen die ze misschien al van hen denkt te weten. Volgend jaar op deze zag zullen we haar beslissing bekendmaken.’

‘Nee, geen sprake van!’ riep Blue uit.

‘Gedurende het verglijden van vier seizoenen,’ besloot Kenneth op poëtische wijze, ‘hebben jullie de tijd om mijn dochter te veroveren. Dus nu het bijna middernacht is, op deze heuglijke dag...’

Blue keek op de klok. Lieve help, het was inderdaad bijna twaalf uur. Haar vader had zichzelf weer eens overtroffen met zijn gevoel voor dramatiek.

‘... doe ik jullie een plechtige belofte. De man die Blues hart door middel van een brief weet te veroveren, krijgt mijn zegen om met haar te trouwen. Wat? O. Ja, Midge, je hebt gelijk. Nu wil ik een toast uitbrengen. Op mijn dochter, die vandaag volwassen is geworden.’ Hij hief zijn glas. ‘Op Ishbel Christina Camberwell, beter bekend als het lievelingetje van Richmond.’

De klok sloeg middernacht, alsof er een soort toverkracht werd verleend aan iets wat niets meer had moeten zijn dan dronkenmanspraat. Toen de gasten het glas hieven, glinsterden de randen daarvan als feeststof onder het licht. ‘Proost!’